

מבט מבחוץ: בית בשרון בעיצוב יונתן מונג'ק (מימין) ובתל אביב, בעיצוב פיצו קדם

חללון

למזרח התיכון

יונתן מונג'ק ופיצו קדם הם ארכיטקטים מובילים, על זה אין ויכוח. העימות בין השניים הוא על אידיאולוגיה ופרקטיקה, על חללים לבנים מול גגות רעפים. שום דבר לא אישי, הכול ארכיטקטורה

מיה דבש | צילום: עמית גרון

פיצו (יצחק) קדם
38, בוגר בית הספר לאדריכלות AA - Architectural Association בלונדון, בונה בתים פרטיים ודירות יוקרה - עוסק ב"אדריכלות בוטיק", כהגדרתו. משרדו קטן, חמישה עובדים בסך הכול. לדבריו, "אני בונה מעט ואיכותי. לא חייב לקחת כל עבודה"

דרגים הוא הדבר היחיד שנכון. זו תפיסה שחצנית כי היא פוסלת את כל השאר. היא כאילו באה לומר, כבר בעצם הגדרתה, שמר דרגים הוא הקירמה וכל מה שאינו כזה הוא פרימיטיבי. אני בעד בתים מודרניסטיים ובונה כאלה, אבל לא מגדיר את עצמי כן, לא מגדיר את עצמי בכלל.

← "רוב הבתים המודרניים לא שייכים לנוף ולאקלים הישראלי. בדירות הלי"

צילום: רענן כהן

בשולי הריסק, בשיר קטן שהוא עמוק ושקט יותר - ואותו אנחנו באמת אוהבים. "שני דברים חשובים בעיניי באדריכלות שאני עושה - חשובה לי מאוד ההשתלבות בסביבה, שזו תהיה אסתטיקה לא צעקנית, וחשוב לי שהחלל יוכל להכיל את המשתמש. החלל המודרניסטי מכיל את המשתמש, את האור, את החוץ. כל ספר, כל דיסק וכל

יוני (יונתן) מונג'ק
54, בוגר "בצלאל" באדריכלות, שבונה בעיקר בתים ויועץ לחברות גדולות בנושאי בנייה ואדריכלות. במשרדו עוד שני עובדים מלבדו. אחת מהם היא אשתו, אירית, מעצבת פנים. "זה מתוך אידיאולוגיה", הוא אומר, "אני מאמין שעם משרד גדול לא אעשה יותר אדריכלות, אלא ביזנס"

צילום: רענן כהן

ונתן מונג'ק ופיצו (יצחק) קדם הם אדריכלים מוכרים מאוד ופעילים, אך אוחזים בסגנונות שונים לחלוטין. קדם הוא מודרניסט מוצהר, יוצר אדריכלות לבנה, נקייה, חפה מקישוטים. מונג'ק מוגדר על ידי אחרים כמי שבונה אדריכלות "טוסקנית", אך הוא עצמו מתעקש לחמוק מכל הגדרה.

לרעתכם, יש סגנון נכון? למה גישה אחת בכלל עדיפה על האחרת? קדם: "בעיניי אין אדריכלות נכונה. לכל אדריכל יש קו שמאפיין אותו, שאיתו הוא מוודה ואיתו הוא הולך עד הסוף. יש לא מעט אדריכלים שהקו שלהם שונה משלי ואם הוא מגובש, אני בהחלט מעריך אותו. השפה שאי ליה אני מתחבר היא זו הפחות צעקנית, פחות משוויצה. אני יכול לרמות את זה לקניית דיסק חדש. השיר הראשון שאנחנו מבחינים בו הוא זה שקל לשמיעה ואנחנו שומעים אותו שוב ושוב עד שהוא נמאס. רק אחר כך אנחנו מבחינים,